

stemme mod Loven og rette sig efter mig, vilde de Herrer i Grunden være bedrøvede og fede af, at de ikke kunde følge den højtærede Minister, idet han har den fuldkomne humane Mand ligeoverfor alle Mennesker. Der er ikke en Stemme der lyder anderledes, end at man gerne vil hjælpe de daarligt stillede Skolelærere. Det er ganske utroligt, hvor Hjærterne have været aabne overfor Skolelærerne. Jeg har talt med forskellige Mænd paa Gruppemøderne, alle have de human Følelse overfor Skolelærerne, alle have de de bedste Følelser; men jeg har rigtighaft haft Vejlighed til at bemærke, at Hjærtet har været mere og mere aabent, jo længere man er fra den Klasse, som skal betale. Den Gang da Talen var om, at Statskassen skulde betale, var alle enige om, at Statskassen burde betale; det er uheldigt, at den højtærede Finansminister er ubillig; men vi haabe, som jeg før sagde, lidt Forbedring deri, og jeg selv er ikke bedre; hvis det er Sjælland eller Sjælland, der skal betale, saa er jeg ikke bange for det, men mere for Fyn, og mest bange er jeg for Svendborg Amtsrådsreds, hvor jeg er Medlem af Amtsrådet. Den højtærede Minister maa huske paa, at naar Ministeren har de smukke Følelser ligeoverfor Skolelærerne, kunne muligvis andre Ministre have lignende Følelser overfor andre. Sæt, at Justitsministerens Hjærte var aabent paa samme Maade som Kultusministerens, for Politibetjente, Arrestforvarere, Sognefogder, den uhyre Mængde Mennesker, som der er under Justitsministeren rundt om paa Landet, og saa Justitsministeren sagde: Jeg synes, at disse Mennesker kunde lige saa godt staa som Embedsmænd, det er saadanne rare Mennesker, lad dem blive livsforsikrede som de andre, lad Amtsrådene besøge den Historie og give det, som skal til det, og siden give Bonus o. s. v. Indenrigsministeren har jo ogsaa en Del saadanne Folk som f. Eks. Vejinspektører, Vejassistenten. Vejmand o. s. v. Hvorfor skulde saa disse ikke ogsaa tages med, og naar vi saa komme til Krigsministeren, saa har han jo Gendarmerne, det er jo ogsaa Folk, som jeg anser for meget dhgtige og nyttige i Samfundet. Ja, jeg beder dem nu! Hvis nu alle disse Mennesker rundt om i Landet fik Bonus og Livsfor sikring, saa vil jeg finde, at det var meget smukt og human, men jeg vil spørge de Herrer — de fleste af dem, som her sidde, have jo været eller ere Medlemmer af Amtsråd og Sogneraad og haft med kommunale Sager at gøre — om det ikke er en betænkelig Ting at gaa ind paa; jeg tror, at det vil blive meget dyrt at være saa hu-

man. Hovedgrunden, hvorfor jeg vil stemme mod § 5 eller ogsaa stemme mod hele Loven, er den, at denne Sag er for mig en komplet kommunal Affære og ikke nogen ministeriel Sag. Det kan blive en farlig Ting, hvis Ministrene sige, den ene: vær saa god og betal dette! og den anden: vær saa god at betale dette! Jeg vil sige, at det er min bestemte Opfattelse, at i kommunale Sager bør vi se at sørge for at komme hen til virkelig Selvførelse. Den højtærede Minister sagde, at man ikke skulde regne videre paa disse suveræne Raad, men det er efter min Mening en uheldig Opfattelse. Vi skulle just holde dem meget højt, vor kommunale Forsatning er kommen ind paa en udmærket Bane, haabe i de smaa Kommuner og i Amtskommunerne har den faaet fast og solid Bund at staa paa. Saa konserveratv som jeg er — og ingen kan være mere i den Retning — maa jeg sige, at jeg ikke vil have nogen Indblanding fra Regeringens Side, uden for saa vidt den skal paase, at der ikke sker noget uretfærdigt, men jeg vil ikke have, at fordi den finder at noget er human, skulle vi betale det og det, det vil jeg ikke være med til, og det er en Sag, som jeg vil raade det høje Ting til ikke at komme ind paa. Der er ingen som sagt, der undertænder den højtærede Ministers Følelser overfor Lærerne — det er jeg overbevist om, at ikke nogen her i Salen gør — og jeg tror at kunne sige med Sandhed, at Nar efter Nar have vi hørt, at der fra hele Landets Præster og Skolelærere har lydt Lovtaler over Ministeren, paa Grund af den smukke Maade, hvorpaa han har behandlet dem, fordi de vide, at det er en Mand, som vil vise dem Imødekommenshed og vil hjælpe dem. Det er altsaa egentlig ikke imod den højtærede Kultusminister, jeg retter min Indvending, og hvis jeg i det hele taget skulde rette den mod nogen, maatte det inarere være imod den højtærede Finansminister, fordi han ikke har villet bøje sig i denne Henseende og give de Penge af Statskassen, som det forekommer mig rettest og rimeligst maatte komme fra Statskassen, men jeg vil sige til de ærede Medlemmer af Tinget: Lad os vente lidt. Der er ikke noget forløbet, hvis de ikke saa denne Bonus nu, de kunne saa maasse faa den større en anden Gang. Lad os se Tiden an, og hvis Regeringen ønsker at staa dem disse Penge, lad den saa tage dem fra Statskassen.

Rump: Det foreliggende Lovforslag falder i to Dele. De første fire Paragraffer have Hensyn til Fremtiden, de gaa ud paa at ordne Sikringen af Overlevelses-